

Είδα τον Θεό με άλλα μάτια

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γιώργου Κυπριανού

Ήταν δειλινό, χωρίς φως, σκοτεινά. Εισήλθαμε στο κατεχόμενο χωριό. Οδηγήσαμε τις ρόδες προς την εκκλησία, την περιβόητη για την εντυπωσιακή της αρχιτεκτονική. Τώρα τζαμί. Είδαμε φως. Ένα αμυδρό άσπρο φως να σχηματίζει έντονα τα σταυροειδή και περίτεχνα παράθυρα. Κάποιος ήταν μέσα. Η μικρή πόρτα του Ιερού ανοιχτή. Πλησιάσαμε και είδαμε την ένδειξη να βγάλουμε τα «σανδάλιά» μας. Ακούσαμε ένα χαμηλόφωνο και βαρύτονο ισλαμικό άσμα. Σεβαστήκαμε τη στιγμή.

Ο ένας από μας τόλμησε και εισήλθε. Τολμήσαμε και οι υπόλοιποι. Βρεθήκαμε ενώπιον μιας προσευχητικής μαρτυρίας ενός ντόπιου μουσουλμάνου. Μόνος του με το φως, σιγομουρμούριζε, σιγοαπάγγελε, ήρεμα και ατάραχα, γονυκλινής κατά το ισλαμικό τυπικό. Και μεις το ίδιο αθόρυβα περιεργαζόμασταν τον χώρο. Λίγο προσκυνηματικά, λίγο τουριστικά, λίγο κατανυκτικά, λίγο πρόχειρα και βιαστικά, λίγο πονεμένα, λίγο προσφυγικά...

Ο προσευχόμενος κάποια στιγμή ανασηκώθηκε, δίπλωσε το «επεύχió» του και με αργά βήματα μας πλησίασε. Εγκάρδιος, ζεστός, χαμογελαστός, μας έτεινε την

χείρα. Λιγοστά τα αγγλικά του, αλλά πλούσιο το βλέμμα του. Ενέπνεε τω όντι προσευχή. Η όλη του στάση και συμπεριφορά ήταν μια μαρτυρία της προηγειθήσας προσευχητικής του κατάστασης. Έστω αλλόθρησκος, έστω μουσουλμάνος, έστω αλλότριος ικέτης... έστω χωρίς τα ανούσια, τυπικά «επαναπροσεγγιστικά» σχόλια άλλων συναντήσεων. Δεν είπαμε τίποτα. Απλά μας κοιτούσε με ένα καθάριο, αγαπητικό σχεδόν βλέμμα. Ωραίος μουσουλμάνος. Κι ας ταυτίσαμε τον όρο με σφαγές και βεβηλώσεις.

Αποχαιρετίσαμε με τον ίδιο τρόπο. Μας συνόδευσε στην πόρτα του ιερού. Του δικού μας ιερού, του δικού του τζαμί. Μας περίμενε να δέσουμε τα «σανδάλιά» μας. Το φώς από πίσω του έκανε σκιά πάνω μας. Μόλις το αντιλήφθηκε ντροπαλά υποχώρησε για να μας διευκολύνει. Λεπτότητα και διάκριση. Γελάσαμε μαζί. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο. Αυτός έκλεισε το φώς και την πόρτα του ιερού μας, του τζαμί του. Τον είδαμε να περπατά και να χάνεται μέσα στα σοκάκια της ένδοξης πάλαι ποτέ χριστιανικής κωμόπολης. Με ένα σταθερό βηματισμό, ένα ευθυτενή ανάστημα, ωσάν να μεταφερόταν και όχι να κουβαλούσε την βαρύτητά του.

Δεν θέλω να συγκρίνω. Δεν θέλω να κρίνω. Δεν θέλω καν να καταγγείλω την βεβήλωση του ναού. Ο πόνος και ο καημός είναι δεδομένα. Τον εαυτό μου είδα μέσα στο ναό. Είδα και τον Θεό αλλά όχι μέσα από τα μάτια τα δικά μου....

Πηγή: isagiastriados.com